

EEKHOORNS IN EEN STADSPARK.

Onder eekhoorn verstaan wij een klein, vlug, sierlijk gebouwd beestje met een mooi bruin pelsje en een dikke lange staart, dat zeer schuw is en bij het minste of geringste teeken van de aanwezigheid van menschen zijn heil in de boomen en in de vlucht zoekt. Hier krijg ik er echter een andere kijk op en wel een kijk die me bewijst, dat ze ofschoon in 't wild levend toch tam kunnen zijn.

In de stad New-York en in de omstreken zijn verscheidene uitgestrekte parken, deels natuurlijk, deels kunstmatig aangelegd, waarin we onze kleine vrienden bij massa's in het wild vinden. De verharde paden voor de voetgangers en de stofvrije rijwegen, waarop je als voetganger niet mag komen, zijn uitstekend onderhouden en voeren je door de schoonste gedeelten, waar planten en boomen weelderig groeien op de verweerde gesteenten, waarvan hier en daar de overblijfselen, in den vorm van rotsen zich hoog boven den grond verheffen. Vooral in het Central Park, dat in een van de drukste gedeelten van de stad ligt en dientengevolge ook zeer druk bezocht wordt, vindt men overal eekhoorns. Het is een eigenaardig idee om op eene plaats, waar je voortdurend het geraas van de groote stad hoort en waar een druk verkeer is van menschen, auto's en rijtuigen, er zoo'n massa in natuurstaat en toch vrijwel tam aan te treffen. Tam zijn ze in zooverre, dat ze bij je komen als je wat voor ze hebt te blikken; maar raak je ze aan! rrt, weg zijn ze. 't Zijn aardige gasten en onder de hooge bescherming van de politie schijnen ze zich, evenals de vogels, die hier in bonte verscheidenheid leven, erg veilig te voelen. Je ziet ze niet alleen in de boschrijke gedeelten, neen, overal. Op de paden loopen ze je na als je ze een nootje of zoo iets voorhoudt en blijf je staan, lok je ze en houd je het nootje wat hoog, dan klimmen ze doodeenvoudig tegen je op, om het te krijgen. Laat je het niet gauw genoeg los, dan zetten ze een poot op je vinger en trekken het met geweld naar zich toe; de beestjes zijn zoo sterk, dat je alle kracht van je vingers noodig hebt, om het vast te houden.

Voor al in dezen tijd is het interessant ze waar te nemen. Daar de winter in aantocht is, krijgen ze van moeder Natuur hun winterpakjes aan. Langzamerhand gaat hun roodbruine pelsje over in een lichtgrijs. Gedurende dat overgangstijdperk zien ze er een beetje kaal uit; wat vooral aan de anders zoo mooie, dikke staarten te zien is. Dit is echter niet het eenige. Instinctmatig schijnen ze te voelen, dat er voor hen een slechte tijd aanbreekt; en om gedurende dien tijd den honger buiten de deur te houden, zamelen ze wintervoorraad op. Bedrijvig wordt alles wat ze niet strikt noodig hebben om hun momenteele honger te stillen, hier of daar zorgvuldig weggestopt. Geef je ze een nootje, dan gaan ze op hun achterpooten zitten met hun staart in de bekende sierlijke S-vorm omhoog en peuzelen het op of draaien het een paar maal rond en springen er mee weg om hier of daar een veilig plaatsje er voor te zoeken. Meestal stoppen ze het in den grond. Daartoe krabben ze met de voorpooten een kuiltje in den grasrand of in een ander zacht plaatsje en drukken daarna met den snuit het nootje vast in den grond, waarna alles weer wordt toegedekt.

Overal zoeken ze hun kostje tot zelfs op de groote speelplaats, een grasveld, waar 't altijd vol is met menschen en kinderen. 't Komt echter bij niemand op, ze kwaad te doen en voor honden bestaat geen gevaar daar deze vastgehouden moeten worden.

Meestal zie je ze alleen of met een stuk of twee, drie; maar dan is er een behoorlijke afstand tusschen beide, want komt de een op den ander zijn terrein, dan vliegen ze elkaar in

de haren. Ze springen over elkander heen en rennen elkaar na, waarbij ze een sispiepend geluid maken, totdat een van beide op de vlucht gaat.

't Is interessant hun bedrijvig leventje gade te slaan. Behalve de eekhoorns vinden we in 't Central Park nog enkele museums en publieke instellingen en een menagerie met buffels, beren, herten, vossen, hyenas, kamelen, allerlei vogels en klein gedierte, een nijlpaard, een olifant, enz. Allemaal vrij toegankelijk voor het publiek, wat trouwens met die soort van dingen hier bijna altijd het geval is. Dat is nu Amerikaansch het ware te wenschen dat dat overal zoo was.

New-York, September 1908.

L. C. L.

EEN EIGENAARDIGE VERVORMING BIJ KAMPERFOELIE.

Kamperfoelie, *Lonicera Periclymenum*, is voor geen onzer lezers zeker een onbekende. Wie de plant op wandeling of excursie tegenkomt, neemt vast en zeker een paar bloeiende slingers mee. Ze zijn een sieraad in een flinke vaas en ze houden 't bij goede verlichting lang uit. Flink gevormde knoppen ontwikkelen zich dan tot normale bloemen. Wat de attractie voor deze plant nog verhoogd is de heerlijk-zoete geur, die niet licht verveelt of onaangenaam aandoet, en daarom door velen geprezen wordt.

Over de wurgerseigenschappen die deze slingerplant bezit, wil ik nu niet spreken, ook deze is bij de meesten bekend. Ieder heeft wel eens een tak van els of eik gezien, die door een opstijgende slinger van dit geiteblad, zoo stevig omkneld werd, dat de indrukken der spiraalvormige kronkelingen als diepe sleuven zichtbaar bleven, begrensd door een hooge omwalling van nieuw hout. Dat deze omhelzing ten slotte den dood veroorzaakt, is duidelijk. De zwakkere blijkt de sterkere.

De eigenaardige vervorming vond ik in den bloem. Een normale bloem van de wilde kamperfoelie heeft een onderstandig holrond vruchtbeginsel, waarop geplaatst is een 5-tandige zittende kelkzoom.

De bloemkroonbuis is min of meer trechtvormig met 2-lippigen zoom. De bovenlip is 4-slippig, de onderlip onge-deeld. De 5 meeldraden zijn lang en steken ver uit de bloembuis. Ze zijn ingeplant op den bloembodem. De stamper heeft eveneens een lange stijl met een 3-lobbige stempel. Ook deze steekt ver de kroonbuis uit. Het onderste gedeelte der bloembuis is gevuld met honig (in onze jeugd noemde we haar melkzoegers); de bloem wordt druk bezocht door langtongige avondvlinders o. a. de sphinxen (vooral 't avondrood).

De bloemknop wordt nooit beschermd door de kelk, deze is daarvoor te klein. In haar prilste jeugd is ze bruinrood-groen. Deze schakeering gaat over in rood, om ten slotte deze tint te verliezen, en te schitteren in 't blinkendst wit. Ten laatste verdwijnt ook deze kleur om plaats te maken voor een zachte, diepe roomkleur. De bloem is dan in 't laatste stadium van z'n leven.

De ongesteelde bloemen zijn geplaatst in dichte schermen op 't eind van den stengel of van zijstengels, die hun oorsprong vinden in de bladoksels. Aldus lijkt de bloeiwijze driedeelig.

Een enkele maal gebeurt het, dat zoo'n schermvormig hoofdje door groeit tot 2 of 3 verdiepingen; de bloemen staan dan in kranen en zijn normaal.